

Ks. prof. dr hab. Jan Twardy

ul. Ks. Popiełuszki 4

37-700 Przemyśl

Ocena działalności dydaktycznej i dorobku naukowego

ks. dr. Witolda Ostafińskiego

(do postępowania habilitacyjnego)

W ciągu 23 lat od święceń kapłańskich (1992) ks. Witold Ostafiński rozwinął najpierw działalność duszpasterską. W latach 1992-1996 jako wikariusz i katecheta pracował w trzech parafiach, a następnie przez 8 lat (1998-2006) był sekretarzem metropolity przemyskiego ks. abpa Józefa Michalika i jego rzecznikiem prasowym, a także korespondentem KAI. Tak więc przez 12 lat poznawał życie parafialne i problemy archidiecezji, stykał się z duszpasterstwem, co dobrze rzutuje na jego naukową działalność homiletyczną, ściśle związaną z praktyką kaznodziejską. W latach 1996-1998 ks. Witold odbył studia homiletyczne (UPJPII) i retoryczne (UJ) w Krakowie, a doktorat uzyskał w 2002 r. w oparciu o pracę pt. *Wstęp w teorii i praktyce kaznodziejskiej, Studium homiletyczno-retoryczne* (Kraków 2002).

1. Działalność dydaktyczno-naukowa

Na kompetencje dydaktyczne i naukowe Habilitanta rzutuje staż jego pracy w uczelniach. Po uzyskaniu doktoratu, od 2003 r. ks. Witold prowadzi zajęcia w Wyższej Szkole Zawodowej (wcześniej Techniczno-Ekonomicznej) w Jarosławiu (z dwuletnią przerwą 2006-2008), gdzie wykłada komunikację społeczną i medialną, retorykę i emisję głosu. Te zajęcia mobilizują go do zdobywania wiedzy z różnych dziedzin nauki, pomocnych także w wykładach i ćwiczeniach z homiletyki. Z kolei w poszerzaniu kontaktów naukowych pomogły mu dwuletnie studia (2006-2008) w Canterbury Christ Church University w Wielkiej Brytanii, ukończone dyplomem z zakresu zarządzania międzynarodowego. Od 2008 r. ks. Witold był asystentem, a od

2010 r. jest adiunktem w Katedrze Homiletyki UPJPII w Krakowie. Prowadzi wykłady i badania naukowe z zakresu homiletyki, retoryki, interpersonalnej komunikacji medialnej, języka perswazji i sztuki wystąpień publicznych.

Na uwagę zasługują kontakty międzynarodowe Habilitanta, jego udział w konferencjach naukowych organizowanych przez stowarzyszenie The University Network of the European Capitals of Culture (UNeECC). Bierze udział w spotkaniach, które odbywają się regularnie co roku w różnych europejskich stolicach kultury, a w związku z tym w jego działalności naukowej ważną rolę odgrywają drukowane artykuły angielskojęzyczne, zamieszczane także na forum internetowym. Ks. Witold wygłosił wykłady po angielsku w takich miastach jak: Wilno (Litwa), Antwerpia (Belgia), Maribor (Słowenia), Pécs (Węgry), Lewocza (Słowacja) i Umeå (Szwecja). Wykłady wygłoszone w Wilnie, Antwerpii, Mariborze i Pécs ukazały się drukiem, jako materiały pokonferencyjne i stanowią cenne pozycje naukowe.

Habilitant prowadzi także wykłady i ćwiczenia w trzech seminariach duchownych w Krakowie (seminarium archidiecezji krakowskiej, oo. Paulinów, ks. Salezjanów) oraz w Instytucie Teologicznym Księży Misjonarzy, Instytucie Liturgicznym UPJPII (wcześniej Studium Homiletyczne przy Instytucie Liturgicznym PAT). Należy przy tym do naukowych organizacji krajowych i zagranicznych, takich jak: Polskie Towarzystwo Teologiczne (od 2009 r.), a od 2002 do Sekcji Homiletów Polskich (Stowarzyszenie Homiletów Polskich od 2009 r.). Od 2008 r. jest członkiem The University Network of the European Capitals of Culture (UNeECC) – międzynarodowego stowarzyszenia naukowego o charakterze non-profit, założonego w grudniu 2006 roku z inicjatywy Uniwersytetu w Pécs.

Od 16 maja 2011 r. jest sekretarzem redakcji *Polonia Sacra*, czasopisma naukowego wydawanego przez Wydział Teologiczny UPJPII. W latach 2011-2015 redakcja ta opracowała i wydała drukiem 14 tomów tematycznych. W zarządzie Stowarzyszenia Homiletów Polskich ks. Witold pełni funkcję skarbnika w kadencji 2014-2019. Bierze też bardzo aktywny udział w pracach tego Stowarzyszenia, dzieli się z homiletami swoim doświadczeniem naukowym i dydaktycznym.

O aktywności naukowej Habilitanta świadczy jego udział w 15 sympozjach i konferencjach międzynarodowych z wygłoszeniem referatu, z tego w 7 zagranicznych i 8 krajowych. Natomiast bez referatu uczestniczył w 5 sympozjach zagranicznych i 6 krajowych. Mówiąc o drodze naukowej ks. Witolda, trzeba stwierdzić, że bogaty w doświadczenie staż duszpasterski i pastoralny pomaga mu kompetentnie i samodzielnie prowadzić pracę dydaktyczną i badawczą. Od wielu lat zajmuje się teorią i praktyką kaznodziejstwa i konfrontuje je ze sobą; przez swoją wzmożoną aktywność dydaktyczną dobrze się wpisał w życie wielu naukowych instytucji i organizacji. Można sądzić, że w przyszłości jeszcze bardziej rozwinie swoje dydaktyczne i pedagogiczne umiejętności, będzie je doskonalił dla dobra innych.

2. Publikacje naukowe

Obfity i wielokierunkowy jest dorobek naukowy ks. Ostafińskiego w okresie od doktoratu (2002) i zawiera: 8 redagowanych książek, 16 artykułów naukowych opublikowanych w recenzowanych ogólnopolskich czasopismach naukowych, 25 artykułów naukowych opublikowanych w pracach zbiorowych, w tym 5 w języku angielskim, 1 recenzję oraz 6 artykułów złożonych do druku.

Ks. Witold współpracuje z wieloma ośrodkami naukowymi w Polsce, czego wyrazem jest m. in. to, że większość artykułów zamieścił w ogólnopolskich recenzowanych czasopismach teologicznych, takich jak: „Collectanea Theologica”, „Ruch Biblijny i Liturgiczny”, „Liturgia Sacra”, „Analecta Cracoviensia”, „Polonia Sacra”, „Roczniki Liturgiczno-Homiletyczne”, „Studia Pastoralne”, „Przegląd Homiletyczny”, „Teologia i Człowiek”. Jego artykuły są wysoko punktowane i docierają do wszystkich głównych ośrodków naukowych w kraju, a niektóre także znane są za granicą.

2.1. Homiletyka i retoryka

Twórczość naukowa ks. Witolda charakteryzuje się tym, że analizuje on współczesne kaznodziejstwo w świetle założeń homiletyki, a świadczy o tym praca licencjacka o aktualizacji kerygmatu w głoszeniu homilii (39 jednostek) pod kątem

teologiczno-antropologicznym, jako pierwsza tego typu w Polsce oraz rozprawa doktorska, która dotyczy 1333 kazań zawartych w 10 tomach Świętokrzyskich kazań radiowych (1983-1988). Natomiast w drodze do habilitacji przeanalizował 342 jednostki kaznodziejskie ks. abpa Józefa Michalika zawarte w 7 tomach jego kazań wydrukowanych w latach 2011-2014. Badaniami homiletycznymi objął dotąd rozległy materiał źródłowy, łącznie 1572 współczesne homilie/kazania, czego dokonał sumiennie, kompetentnie i miarodajnie. Te nowatorskie prace wzbogacają polską homiletykę, dobrze odzwierciedlają nurty i tendencje we współczesnym kaznodziejstwie drukowanym. Teoria głoszenia słowa Bożego, jako dyscyplina pastoralna, powinna rozwijać się w odniesieniu do życia wiernych.

Na pierwszym miejscu stawiamy 11 publikacji, które dotyczą teologicznych i retorycznych wymiarów kaznodziejstwa abpa Józefa Michalika. Chodzi o kierunkową twórczość naukową, która jest podstawą starań o stopień doktora habilitowanego. Zajmując się homiletyką, Habilitant bierze pod uwagę teologię i antropologię, retorykę i teorię interpersonalnej komunikacji, ukazuje, jak te dziedziny wiedzy funkcjonują i sprawdzają się kaznodziejstwie. Jest to tym bardziej celowe, gdyż w polskiej homiletyce trudno spotkać tego typu badania; homileci częściej przybliżają zasady retoryki i teorii komunikacji oraz wskazują ich znaczenie w głoszeniu słowa Bożego.

W artykule pt. „*W nadziei na czyny z wiary*”. *Wprowadzenie do lektury kazań ks. abp. Józefa Michalika*, w: Tenże. *Kazania* t. 1, red. W. Ostafiński, Warszawa 2011, Habilitant pisząc o aspekcie teologicznym tych kazań, skupił swoją uwagę na tworzywie kaznodziejskim, do którego zaliczył: Pismo Święte, liturgię, doktrynę kościelną (Tradycję, naukę Soboru) oraz doświadczenie życiowe, którego wyrazem są m. in. pytania i problemy słuchaczy (s. 12-25). Wykazuje, że ks. Arcybiskup troszczy się o integralny wykład prawd wiary, pełny ich przekaz, w określonym porządku; w przybliżaniu wiernym orędzia zbawienia kieruje się zasadą hierarchii prawd w myśl adagium *pondus et ordo* – ciężar i porządek (tamże s. 25-29). Głoszenie słowa Bożego koncentruje na Chrystusie, Jego dziele zbawienia, a zasadą doboru i akcentowania treści jest chrystocentryzm (tamże s. 29-35). Ks Witold wybrał z kazań trafne cytaty,

które uwydatniają, jak ks. Arcybiskup posługuje się tworzywem teologicznym i antropologicznym, akcentuje odpowiednie treści, a przybliżanie tego ma duże znaczenia dla homiletyki materialnej (tamże, s. 32-34). Godne uznania jest wzorcowe posługiwanie się metodą analityczną, opartą na wnikliwym badaniu materiału źródłowego, śledzeniu występujących w nim zjawisk. W artykułach naukowych wprowadzających do tomów kazań 2–7) Habilitant zawarł m. in. homiletyczne założenia kaznodziejstwa: maryjnego, hagiograficznego, skierowanego do kapłanów i osób konsekrowanych, młodzieżowego, społeczno-patriotycznego i okolicznościowego (J. Michalik, *Kazania*, t. 2-7, Warszawa 2012-2014). Wzbogaca przez to polską homiletykę o refleksje na temat typologii kazań i związane z nimi wybrane teksty i ilustracje. Celowe jest zatem, aby homileci badali teksty kaznodziejskie pod kątem chrystocentryzmu, a w jego kontekście poznawali akcentowaną hierarchię prawd wiary, co byłoby pouczające dla kaznodziejów.

Ks. Ostafiński, pisząc o sposobie głoszenia kazań przez abpa Michalika, użył określenia: „Teologia otwartych dłoni” (*Colores verbi et spes. Uwagi retoryczne w aspekcie kazań abpa Józefa Michalika*, „Polonia Sacra”, 2011, nr 29, s. 267-268), aby przez to uwydatnić jego otwartość na problemy słuchaczy, troskę o człowieka („*W nadziei na czyny z wiary*”, s. 35-38). Wykazuje, że akcentując kerygmat ks. Arcybiskup uwzględnia potrzeby słuchaczy, dotyka licznych problemów egzystencjalnych ludzi współczesnych, np. mówi o „Bołączkach współczesnej Europy i świata” (*Colores verbi et spes*, s. 268-271). Jest to aktualizacja słowa Bożego, zgodna ze wskazaniem węgierskiego biskupa Tichamera Tótha, który postulował, aby kaznodzieja miał „po prawej ręce Ewangelię a po lewej gazetę” („*W nadziei na czyny z wiary*”, s. 36). Takie głoszenie słowa Bożego przybiera odpowiedni kierunek w zależności od okoliczności i grona słuchaczy kazań, ich problemów egzystencjalnych, np. młodzieży, dorosłych, małżonków, chorych.

Mówiąc o treściach teologicznych, ks. Witold zwraca także uwagę na niektóre aspekty fundamentalne, jak np. znaczenie słowa Bożego (tamże, s. 7-8) i zasadę chrystocentryzmu w głoszeniu kerygmatu (tamże, s. 39-35). Badania ks. Witolda

dotyczą teologicznych aspektów kazań ks. Arcybiskupa i mieszczą się głównie w homiletyce materialnej. Ks. Arcybiskup przekazuje przesłanie o Bogu Trójjedynym, Chrystusie, dziele zbawienia, Kościele, Maryi (tamże, s. 26). Dobrze uwydatniają to liczne cytaty z kazań zamieszczone w artykułach, co przyciąga uwagę czytelnika, a ta metoda jest godna polecenia w prowadzeniu analizy treści kaznodziejskich. Przybliżając teorię, dobrze jest ilustrować ją cytatami z kazań. Pomagają w tym hasła cennych indeksów rzeczowych zamieszczonych na końcu każdego tomu kazań, co wymagało wiele trudu, ale dobrze odzwierciedla częstotliwość akcentowania prawd wiary, zasad życia chrześcijańskiego i problemów egzystencjalnych.

Drugim kierunkiem badań ks. Ostafińskiego jest formalna strona kazań, ich obraz retoryczny, w szczególności język, a w nim różnorodność figur retorycznych. Autor podkreśla wysokie walory języka badanych kazań, jego komunikatywność, piękno i umiarkowaną ozdobność oraz pisze o ich przejrzystej kompozycji. Wskazuje także na „Wzorcową kompozycję kazania” (*Colores verbi et spes*, s. 272-274), porządek w przekazie treści i wykazuje, że formy retoryczne podporządkowane są kerygmatawi. Podobnie jak w ocenie aspektu materialnego kazań, jak również w odniesieniu do ich strony formalnej, cenne są przykłady stosowanych w kazaniach figur retorycznych. Ks. Arcybiskup ma swoje formy retoryczne, np. „lubi sięgać po symbol i alegorię, ale zawsze z umiarem” („*W nadziei na czyny z wiary*”, s. 24-25). Aby doskonalić swój kontakt ze słuchaczami, używa też innych figur retorycznych, jak salutatio, propositio, narratio, petitio, które ks. Witold zilustrował tekstami z kazań. Pisząc o wielości figur retorycznych, wyliczył siedem innych napotykanych w materiale źródłowym, ale nie podał cytatów, co jednak zastanowiło recenzenta i wzbudziło u niego niedosyt poznawczy (tamże, s. 24; *Colores Verbi et spes*, s. 274). Z innych zagadnień retorycznych Habilitant zwrócił uwagę na: wypowiedzi performatywne i formy adresywne (*Nadawca i odbiorca w komunikacyjnym modelu przepowiadania na przykładzie tekstów abp. J. Michalika*, „*Collectanea Theologica*”, 2008, nr 1, s. 73-78) oraz „mistrzowskie przenikanie się docere i movere” („*Ornatus Dominae*”, *Kazania* t. 2, Warszawa 2012, s. 3), przy czym nadrzędne jest nauczanie, a służy mu oddziaływanie na uczucie, wzruszenie (W. Ostafiński, *Teologiczno-*

retoryczne wymiary kaznodziejskiej posługi ks. abpa J. Michalika, w: *Z ludu wzięty i dla ludu postanowiony*, red. A. Szal, Przemyśl 2014, s. 82). Badania ks. Ostafińskiego z zakresu teologii i retoryki kazań ks. abpa Józefa Michalika uwydatniają jego „sztukę kaznodziejską” (w: *Numine tuo Domine. księga pamiątkowa*, red. A. Szal, Przemyśl 2006, s. 237-246). Warto nadal prowadzić te poszukiwania, ponieważ chodzi w nich o sposoby aktualizacji słowa Bożego przy pomocy odpowiedniego języka, inspirowanego przez retorykę i teorię interpersonalnej komunikacji.

Innowacją w pracy naukowej ks. Witolda jest łączenie badań kaznodziejstwa w świetle zasad homiletyki materialnej z równoległymi badaniami pod kątem homiletyki formalnej. Analiza treści kazań uwrażliwia bowiem na zwartość, doniosłość i porządek nieodzowny w kaznodziejskim przekazie prawd wiary, których zwornikiem kerygmaticznym jest chrystocentryzm. W dobie rozproszenia treści kaznodziejskich, a nawet ich peryferyjności, taka metoda jest konieczna i godna polecenia. Drugą innowacją w pracy twórczej ks. Witolda jest odkrywanie znaczenia i celowości retoryki, jej pomocniczego charakteru w aktualizacji kerygmatu. Retoryka nie jest bowiem kaznodziejskim manipulowaniem słuchaczami, jak to sądzili niektórzy homileci w latach siedemdziesiątych ubiegłego wieku. Tkwi ona w Biblii i funkcjonuje w codziennym życiu. Możemy powiedzieć, że ks. Witold wnosi do polskiej homiletyki cenne innowacje z zakresu teologii i antropologii, retoryki i teorii komunikacji, a przez to stawia wyzwania wobec praktyki głoszenia słowa Bożego. Skoro kaznodzieja powinien być dobrym tłumaczem prawd objawionych, to musi posługiwać się odpowiednim językiem i zasadami komunikacji interpersonalnej.

Homiletykę formalną ks. Witold wzbogacił także o dużą grupę innych publikacji, jak: „Formy narracyjne we współczesnych tekstach homiletycznych” (istotne w dialogu ze słuchaczami); „Jak mówić o Bogu, by nas słuchano?” (język komunikacji religijnej, jej perspektywy i przeszkody); „Funkcja ekspresywna współczesnych tekstów homiletycznych”. Poszerzeniem doktorskich badań „Świętokrzyskich kazań radiowych” są poświęcone im artykuły: „Fenomen” tych

kazań; „Właściwości stylistyczne”; „O sposobach obrazowania”; „O kaznodziejskim stylu perswazji”; „Waga pierwszego zdania, czyli jak zaczynać kazanie”.

Trzecią grupę publikacji homiletycznych Habilitanta tworzą artykuły, które dotyczą głosicieli słowa Bożego, a są nimi: Jan Paweł II, który przemawiał całą swoją osobą, przez wiarę, uczucie i piękny język; Papież Benedykt XVI, którego przemówienie wygłoszone w Auschwitz zawiera odpowiednie sposoby argumentacji i amplifikacji; Ks. Józef Tischner jako przykład mocowania się ze słowem, przekazywania go w formie propozycji, dialogu, komunikatywnego języka, bez patosu; Ks. Piotr Skarga, który inspiruje współczesnych polityków, kaznodziejów i wychowawców; Ks. Jan Twardy, który uwrażliwia kaznodziejów na znaczenie modlitwy i aktualizacji słowa Bożego. Habilitant podkreśla, że ważną rolę odgrywa zawsze osobowość kaznodziei, jego wiara, wierność słowu Bożemu, troska o słuchaczy, odpowiedni język. Z innych publikacji ks. Ostafińskiego wymienić należy artykuł pt.: „Pośrednictwo słowa”, z homiletyki fundamentalnej i recenzję: „Antologii polskich kazań maryjnych, funeralnych i pasyjnych” („Biblioteka Kaznodziejska” 2015 nr 1, s. 19-22).

Ogólnie biorąc, Habilitant ma duży wkład w polską homiletykę formalną, pisze na temat języka, kompozycji, posługiwania się retoryką i zasadami komunikacji interpersonalnej w kaznodziejstwie; przez wybrane cytaty z kazań interesująco uwydatnia problemy teologiczne i językowe. Jego badania mają charakter odkrywczy, wzorcowy i postulatyczny, służą refleksji kerygmatyczno–aktualizacyjnej

2.2. Pedagogika, teoria komunikacji, nauka o kulturze

Pozostałe publikacje naukowe ks. Ostafińskiego mieszczą się w dziedzinie pedagogiki, interpersonalnej komunikacji, języka i kultury, co w pewnym stopniu wiąże się z jego działalnością w Wyższej Szkole Zawodowej w Jarosławiu. Stąd te badania mają znaczenie interdyscyplinarne i mogą służyć współczesnej homiletyce w zakresie wychowywania słuchaczy i w odniesieniu do form przekazu kerygmatu. W tym względzie na czele stawiamy cztery artykuły z sympozjów o charakterze międzynarodowym napisane w języku angielskim i opublikowane za granicą. Oto ich

tematyka: Jedność w pluralizmie; „Dni Jana Pawła II w Krakowie”; Edukacja włączająca się i jej znaczenie w warunkach szkolnych; Ignorowanie ubóstwa studentów przez zachodnie społeczeństwa; Starzenie się w Europie. Do grupy angielskojęzycznej należą także trzy artykuły oddane do druku. Na źródłach w języku angielskim oparty jest także artykuł pt. „Zarządzanie wiedzą. Przegląd literatury anglojęzycznej”. W innych artykułach ks. Witold omawia takie tematy jak: „Empatia w procesie wychowania i rozwoju człowieka”; „Bariery dla efektywnej komunikacji w klasach wielokulturowych”; pedagogzy wobec „etycznych dylematów współczesnej medycyny”; „Społeczny problem szkolnej przemocy i agresji”; „Mobbing – problemy komunikacyjne we współczesnej szkole”; „Rola nauczyciela – wychowawcy w przewyciężaniu globalnego kryzysu moralnego”. Zgłębiając te problemy, kaznodzieja może wnieść wiele interesujących treści do aktualizującego głoszenia słowa Bożego.

Ks. Ostafiński zajmuje się także problematyką społeczną i kulturową oraz związaną z nimi teorią komunikacji, stąd interesują go takie zagadnienia jak: „Kultura, jako komunikacja społeczna – kultura miejsca versus kultura czasu”; „Obciach jako kategoria społeczno–kulturowa w przestrzeni komunikacyjnej”; „Odpowiedzialność za słowo w relacjach społecznych”; „Turystyka pątnicza na terenie Pogórza Przemyskiego jako swoisty fenomen religijny i społeczny”.

Pisząc na powyższe tematy, ks. Ostafiński wykazuje się szeroką znajomością aktualnych problemów antropologicznych i egzystencjalnych z kilku dziedzin wiedzy, które również wzbogaca inwencją twórczą. Inspiruje przez to homiletów, którzy postulują, aby kaznodzieja był dobrym wychowawcą, dobrze znał problemy: moralne, kulturowe, związane z komunikacją społeczną, a także objawy kryzysu w różnych dziedzinach życia. Homileci i kaznodzieje mogą wiele skorzystać z zasygnalizowanej twórczości ks. Ostafińskiego, gdyż w sposób syntetyczny omawia on aktualne problemy wychowawcze. Swym doświadczeniem dydaktycznym oraz interdyscyplinarnym charakterem wiedzy może wzbogacać polską homiletykę, która ze swej natury służy formowaniu dojrzałego chrześcijanina.

3. Formalna strona twórczości naukowej

Ks. Ostafiński posługuje się językiem poprawnym, rozwiniętym, bogatym w słownictwo, komunikatywnym, pięknym i zrozumiałym. Ma łatwość słowa, pisze interesująco, z wielkim znawstwem problemów, co wzmaga uwagę czytelnika. Jest to język doświadczonego wykładowcy, który prowadzi swoje wywody w sposób przejrzysty, artykuły rozpoczyna dobrym wstępem, rozważania przeprowadza według logicznie ułożonego planu, którego podział jest adekwatny do omawianej treści, a zakończenie ma formę istotnego podsumowania. Taka kompozycja artykułu ułatwia czytelnikowi orientację w problematyce. Trzeba zaznaczyć, że habilitant jasno i sugestywnie przedstawia problemy naukowe, z czego łatwo wyciągnąć wniosek, że podobnie przybliży i popularyzuje je w środowisku akademickim. Jest też wprawionym redaktorem dzieł zbiorowych, co ma duże znaczenie w pracy naukowej.

Habilitant popiera wywody naukowe licznymi przypisami źródłowymi, głównie w języku polskim, a także w języku francuskim, niemieckim i włoskim. Cztery artykuły w języku angielskim i jeden w języku polskim oparł na literaturze angielskojęzycznej. W części artykułów załączył bibliografię; w kilku publikacjach bez przypisów napotyka się na obszerną bibliografię tematyczną. Do niektórych artykułów dołączone są abstrakty w języku angielskim i słowa kluczowe. Strona formalna twórczości naukowej ks. Ostafińskiego nie budzi zastrzeżeń. Można także przypuszczać, że na artykuły opublikowane w języku angielskim powołują się autorzy zagraniczni, którzy piszą w obcych językach, co jednak wymagałoby zbadania. Wiadomo natomiast, że na publikacje w języku polskim bardzo rzadko powołują się autorzy obcojęzyczni.

4. Wniosek końcowy

Na podstawie prezentacji działalności naukowej i analizy publikacji ks. Witolda Ostafińskiego, należy stwierdzić, że jest on dobrze przygotowany do uzyskania samodzielności w dziedzinie homiletyki i teologii pastoralnej. Wskazuje na to jego staż pracy związany z działalnością dydaktyczną w uczelniach kościelnych i w uczelni

świeckiej. Bierze aktywny udział w międzynarodowych sympozjach i konferencjach – zagranicznych i krajowych, rozwija współpracę z ośrodkami naukowymi za granicą, czego owocem są obcojęzyczne publikacje. Habilitant posiada duże doświadczenie w pracy organizacyjnej, dydaktycznej i wychowawczej w ośrodkach akademickich. Będąc homiletą, wykazał się także twórczością w takich dziedzinach wiedzy jak: retoryka, teoria komunikacji, pedagogika, nauka o kulturze. Jego interdyscyplinarna działalność naukowa wnosi wiele cennych doświadczeń do teorii kaznodziejstwa, która ze swej natury jest dyscypliną kontekstualną. Przez liczne publikacje z różnych dziedzin wiedzy Habilitant wzbogacił polską homiletykę materialną i formalną, otworzył nowe perspektywy badań nad treścią kaznodziejstwa, a szczególnie zajął się formą przekazu orędzia zbawienia. Można stwierdzić, że jego kierunek badawczy ma charakter typowo pastoralny, teologiczno – antropologiczny, służy aktualizującemu i komunikatywnemu głoszeniu słowa Bożego. Dlatego wskazane jest, aby dzielił się tą wiedzą z duszpasterzami, szczególnie zaś z kaznodziejami.

Ks. Witold Ostafiński należy do najbardziej aktywnych i wyróżniających się homiletów polskich, jest dojrzałym pracownikiem naukowym i doświadczonym nauczycielem akademickim, który po uzyskaniu doktoratu wykazał się obfitą, wielokierunkową i samodzielną pracą badawczą. Kwalifikuje się więc do urzędowego nadania mu stopnia doktora habilitowanego, co będzie wyrazem uznania dla jego dotychczasowych dokonań naukowych i dydaktycznych, wzmocni jego autorytet i wywrze pozytywny wpływ na homiletów, studentów i kaznodziejów. Samodzielnego pracownika naukowego zyska Uniwersytet Papieski Jan Pawła II, Stowarzyszenie Homiletów Polskich oraz archidiecezja przemyska, z której pochodzi.

Biorąc pod uwagę powyższe przesłanki, wysuwam wniosek do Prześwietnej Rady Wydziału Teologicznego UPJPII, aby ks. dr. Witolda Ostafińskiego dopuściła do dalszych etapów postępowania habilitacyjnego.

Ks. prof. dr hab. Jan Twardy
(Emerytowany profesor UŚ)

Przemyśl, 6 stycznia 2016 r.